

- **translated title:**
Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu
- **original title:**
European Convention on the Suppression of Terrorism
- **identification number of the convention:**
ETS No. 090
- **place of the translation:**
Warsaw
- **body responsible for the translation:**
Biuro Informacji Rady Europy / Information Office of the Council of Europe
- **status of the translation:**
unofficial
- **host item:**
based on: *Wybór konwencji Rady Europy*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 1999 (ISBN 83-01-13035-0), verified with *Dziennik Ustaw* [the Official Journal] 1996 No. 117, item 557 (ISSN 0867-3411).

Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu¹

Strasburg, 27 stycznia 1977 roku

European Treaty Series (ETS) / Série des traités européens(STE) Nr 90

Państwa członkowskie Rady Europy, sygnatariusze niniejszej konwencji, uznając, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej członków; świadome rosnącego zaniepokojenia wywołanego przez nasilające się przypadki terroryzmu; w zamiarze podjęcia skutecznych działań w celu zapewnienia, by sprawcy takich aktów nie uniknęli ścigania i kary; przekonane, że ekstradycja jest szczególnie skutecznym narzędziem osiągnięcia tego celu; uzgodniły co następuje:

Artykuł 1

Dla celów ekstradycji pomiędzy Umawiającymi się Państwami, żadnego z następujących przestępstw nie uważa się za przestępstwo polityczne, albo za pozostające w związku z przestępstwem politycznym, albo za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych:

- a) przestępstwa, którego dotyczy Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, podpisana w Hadze w dniu 16 grudnia 1970 r.;
- b) przestępstwa, którego dotyczy Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu w dniu 23 września 1971 r.;
- c) poważnego przestępstwa polegającego na zamachu na życie, integralność fizyczną lub wolność osób korzystających z ochrony międzynarodowej, w tym przedstawicieli dyplomatycznych;
- d) przestępstwa polegającego na uprowadzeniu, wzięcia zakładników albo na poważnym, bezprawnym zatrzymaniu;
- e) przestępstwa polegającego na użyciu bomby, granatu, rakiety, automatycznej broni palnej albo bomby w formie listu lub paczki, jeżeli ich użycie zagraża osobom;
- f) usiłowania popełnienia któregośkolwiek z określonych powyżej przestępstw, albo współudziału lub pomocnictwa osobie, która popełnia takie przestępstwo lub usiłuje je popełnić.

¹ Tłumaczenie ma charakter nieoficjalny. Konwencja ratyfikowana przez RP, opublikowana w *Dzienniku Ustaw* z 1996 r. Nr 117, poz. 557.

Artykuł 2

1. Dla celów ekstradycji pomiędzy Umawiającymi się Państwami, Umawiające się Państwo może nie uważać za przestępstwo polityczne, albo za pozostające w związku z przestępstwem politycznym, albo za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych, także poważnego przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub wolności osoby, polegającego na akcie przemocy, innym niż określone w art. 1.

2. To samo dotyczy poważnych przestępstw przeciwko mieniu, innych niż określone w art. 1, jeżeli czyn sprowadził niebezpieczeństwo zbiorowe dla osób.

3. To samo dotyczy usiłowania popełnienia któregośkolwiek z określonych powyżej przestępstw, albo współudziału lub pomocnictwa osobie, która popełnia takie przestępstwo lub usiłuje je popełnić.

Artykuł 3

Przepisy umów ekstradycyjnych i porozumień, mających zastosowanie w stosunkach pomiędzy Umawiającymi się Stronami, w tym przepisy Europejskiej konwencji o ekstradycji, zmienia się w stosunku do tych Stron, w stopniu, w jakim nie są one zgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 4

W rozumieniu niniejszej konwencji i w zakresie, w jakim przestępstwa określone w art. 1 i 2 nie zostały wymienione w wykazie przestępstw uzasadniających ekstradycję, zawartym w którejkolwiek z umów lub konwencji ekstradycyjnych istniejących pomiędzy Umawiającymi się Stronami, uznaje się je za przestępstwa ekstradycyjne.

Artykuł 5

Żadnego z postanowień niniejszej konwencji nie należy interpretować jako nakładającego obowiązek ekstradycji, jeżeli Państwo wezwane ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo określone w art. 1 lub 2 złożono w celu ścigania lub karania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość lub poglądy polityczne, albo że sytuacja takiej osoby może ulec pogorszeniu ze względu na którąkolwiek z tych okoliczności.

Artykuł 6

1. Każda z Umawiających się Stron powinna podjąć kroki, które okażą się konieczne, dla zapewnienia właściwości jej organów sądowych do rozpoznania sprawy o przestępstwo określone w art. 1 w przypadku, gdy podejrzany znajduje się na jej terytorium, a odmawia się wykonania wniosku o ekstradycję złożonego przez państwo, które swoją właściwość opiera na tej samej zasadzie, co prawo państwa wezwanego.

2. Niniejsza konwencja nie wyłącza właściwości któregośkolwiek z państw, ustalonej zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 7

Umawiające się Państwo, na terytorium którego ujęto osobę podejrzaną o popełnienie przestępstwa określonego w art. 1 i które otrzymało wniosek o ekstradycję w warunkach określonych w art. 6 ust. 1, jeżeli odmawia wykonania wniosku, bezwarunkowo i bezzwłocznie kieruje sprawę do właściwych organów ścigania. Organy te podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w sprawie o inne poważne przestępstwo, zgodnie z prawem tego Państwa.

Artykuł 8

1. Umawiające się Państwa zobowiązują się do świadczenia sobie w możliwie najszerszym wymiarze wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, w związku z postępowaniem dotyczącym przestępstw określonych w art. 1 lub 2. Zastosowanie mają przepisy prawa państwa wezwanego dotyczące pomocy prawnej. Niemniej jednak nie można odmówić udzielenia pomocy prawnej wyłącznie na tej podstawie, że złożony wniosek dotyczy przestępstwa politycznego, albo pozostającego w związku z przestępstwem politycznym, albo przestępstwa popełnionego z pobudek politycznych.

2. Żadnego z postanowień niniejszej konwencji nie należy interpretować jako nakładającego obowiązek udzielania pomocy prawnej, jeżeli państwo wezwane ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wniosek o udzielenie pomocy prawnej w związku z przestępstwem określonym w art. 1 lub 2 złożono w celu ścigania lub karania osoby ze względu na jej rasę, religię, narodowość albo poglądy polityczne, albo że sytuacja takiej osoby może ulec pogorszeniu ze względu na którąkolwiek z tych okoliczności.

3. Postanowienia umów i porozumień o pomocy prawnej w sprawach karnych, mających zastosowanie w stosunkach pomiędzy Umawiającymi się Stronami, w tym przepisy Europejskiej konwencji o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, zmienia się w stosunku do tych Stron, w stopniu, w jakim nie są one zgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 9

1. Europejski Komitet Problematyki Przestępczości Rady Europy będzie na bieżąco informowany o stosowaniu niniejszej konwencji.

2. W miarę potrzeby, ułatwi ono polubowne rozwiązanie wszelkich trudności, jakie mogą powstać przy wykonywaniu niniejszej konwencji.

Artykuł 10

1. Wszelkie spory pomiędzy Umawiającymi się Stronami, dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, których nie uda się rozwiązać w sposób ukazany w art. 9 ust. 2, na wniosek jednej ze stron sporu, poddaje się arbitrażowi. Każda ze stron wyznacza arbitra, a dwaj arbitrzy wybierają sędziego. Jeżeli strona nie wyznaczyła arbitra w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu arbitrażowym, to na wniosek drugiej strony, mianuje go Przewodniczący Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Jeżeli przewodniczący jest obywatelem jednej ze stron, jego obowiązki przejmuje Wiceprzewodniczący Trybunału, jeżeli jednak Wiceprzewodniczący także jest obywatelem jednej ze stron sporu — najstarszy stażem sędzia Trybunału, który nie jest obywatelem jednej ze

stron sporu. Taki sam tryb postępowania stosuje się w przypadku, gdy arbitrzy nie mogą uzgodnić wyboru sędziego.

2. Komisja arbitrażowa ustala własny regulamin. Decyzje podejmuje większością głosów. Orzeczenia są ostateczne.

Artykuł 11

1. Konwencja jest otwarta do podpisu dla Państw członkowskich Rady Europy. Podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia.

3. W stosunku do państwa, które ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi konwencję w terminie późniejszym, wchodzi ona w życie po upływie trzech miesięcy od daty złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 12

1. Państwo, w czasie podpisywania konwencji albo składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia może określić terytorium lub terytoria, do których niniejsza konwencja ma zastosowanie.

2. Państwo, w czasie składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, albo w dowolnym terminie późniejszym, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może rozszerzyć stosowanie konwencji na inne terytorium lub terytoria określone w tym oświadczeniu, za którego stosunki międzynarodowe odpowiada i w imieniu którego może zaciągać zobowiązania.

3. Oświadczenie złożone zgodnie z przepisami ustępów poprzedzających, w stosunku do terytorium wskazanego w tym oświadczeniu, może być cofnięte poprzez notyfikację skierowaną do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Cofnięcie wywołuje skutek natychmiast lub w terminie wskazanym w notyfikacji.

Artykuł 13

1. Państwo w czasie podpisywania konwencji albo składania dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, może oświadczyć, że zastrzega sobie prawo odmowy ekstradycji w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa określonego w art. 1, które uważa za przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych, pod warunkiem że, przy ocenie charakteru przestępstwa weźmie pod uwagę wszelkie szczególnie poważne okoliczności sprawy, a w szczególności:

- a) że sprowadziło ono zbiorowe zagrożenie życia, zdrowia i wolności, osób albo
- b) że popełniono je na szkodę osób nie związanych z motywami, dla których je popełniono albo
- c) że popełniono je w sposób okrutny lub nieludzki.

2. Państwo może w całości lub częściowo wycofać zastrzeżenie, zgłoszone zgodnie z ustępem poprzedzającym, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które wywołuje skutek od dnia jego złożenia.

3. Państwo, które zgłosiło zastrzeżenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, nie może żądać zastosowania art. 1 przez inne państwo; może jednak, jeżeli zastrzeżenie było częściowe lub warunkowe, żądać stosowania tego artykułu w zakresie, w jakim samo się nim związało.

Artykuł 14

Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję poprzez pisemne oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wypowiedzenie wywołuje skutek natychmiast lub w terminie wskazanym w notyfikacji.

Artykuł 15

Konwencja przestaje mieć zastosowanie względem Umawiającego się Państwa, które ją wypowie, albo które przestaje być członkiem Rady Europy.

Artykuł 16

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa członkowskie Rady o:

- a) podpisaniu konwencji;
- b) złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia;
- c) dacie wejścia w życie konwencji, zgodnie z jej art. 11;
- d) oświadczeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z art. 12;
- e) zastrzeżeniach zgłoszonych zgodnie z art. 13 ust. 1;
- f) wycofaniu zastrzeżeń, dokonany zgodnie z art. 13 ust. 2;
- g) notyfikacjach otrzymanych zgodnie z art. 14 i dacie wywoływania przez nie skutków;
- h) zaprzestaniu stosowania konwencji, zgodnie z art. 15.

Na dowód powyższego, niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 roku w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu państwu sygnatariuszowi.